

Малу що си позборваѣме,
Дури сѣнце зиде зайде,
Месечина ми угре'а.“
Малко моме прого'ори :
„Море лудо, кутро младо!
Како дома ке си пойдаѣмъ,
Како майка ке ѣ кажамъ!“ —
„Море моме, малко моме!

Како майка да измѣмишъ?
Падна паша въ ливагѣ-то,
Ми зедо'а клашеник-отъ,
Пашу коня потседла'е;
Ми зедо'а дзуница-та,
Пашу коня попраж'е;
Така майкѣ да ѣ кажишъ,
Така майка да измѣмишъ.“

452.

„Вельо, мори Вельо, стребрена Велюшо,
Стребрена Велюшо, злата трепетушо,
Солинско-то грозѣ, Стамболско-но цвеке!
Айде да си ойме на вѣрѣ на планина!“ —
„Янче море, Янче стребрено герданче,
Що ми те носеетъ моми-те на гѣрло!
Ели ке си ойме на вѣрѣ на планина,
Тамо ке нѣ фатитъ проклета-на зима.“ —
„Вельо, мори Вельо, стребрена Велюшо,
Солунско-то грозѣ, Стамболско-но цвеке!
Ако да нѣ фатитъ проклета-на зима,
Та я даль си имамъ бѣли-онѣ япанджакъ,
Ке ми те покріамъ, ке ми те завиамъ;
Нека зима до'итъ, тамо ке зимнине,
Нека лето дойдитъ, тамо ке летвине.“

453.

Що пойдоѣ въ село Дрено'о,
Майко ле мила! *
Що найдоѣ момче 'убаво,
Що бѣрза коня яваше,
Що русо перче имаше;
Що силенѣ ветарѣ вееше,
Перче-то му го вееше

На широко-те рамена.
Дади ме, майко, за него,
Сама ке тѣрчамъ по него;
Пакъ да ме чекашъ въ година
Со русо момче претъ мене,
Со мѣшко лете на рѣце.

*) Майко ле мила — сѣ повторитъ на 'секой стихъ.